

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXXII. — Wydana i rozesłana dnia 27. kwietnia 1917.

Treść: (№ 177.—182.) 177. Rozporządzenie, w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia ministerialnego z dnia 18. października 1916. — 178. Rozporządzenie w sprawie częściowej zmiany i uzupełnienia rozporządzenia z dnia 30. listopada 1915, w sprawie odpisań i postępowania przy wymiarze podatków bezpośrednich oraz ściągania opłat w obszarach dotkniętych wojną. — 179. Rozporządzenie w sprawie wyjątkowych postanowień o należyciach prawnych z powodu wytworzonych przez wojnę szczególnych stosunków. — 180. Rozporządzenie, którym uzupełnia się rozporządzenie z dnia 30. marca 1899, dotyczące się urzędzenia handlu piwem butelkowem. — 181. Obwieszczenie, w sprawie przerabiania parafiny. — 182. Obwieszczenie, dotyczące niektórych nowych tytułów urzędowych w państwowych gałęziach służby technicznej.

177.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa w porozumieniu z Urzędem dla wyżywienia ludności z dnia 15. kwietnia 1917,

w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia ministerialnego z dnia 18. października 1916,
Dz. u. p. Nr. 362.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, rozporządza się, co następuje:

Artykuł I.

Zmienia się § 5. rozporządzenia ministerialnego z dnia 18. października 1916, Dz. u. p. Nr. 362, w sprawie obrotu ziemniakami do sadzenia i w sprawie oznaczenia ceny za nie; paragraf ten opiewać będzie:

Za ziemniaki w rozumieniu § 4. może posiadać na podstawie oferty kupującego, przedłożonej Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem, żądać aż do dnia 15. maja 1917 oprócz ceny

najwyższej, ustalonej za ziemniaki wybierane w rozporządzeniu z dnia 12. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 256, dodatek aż do 5 K za 100 kg.

Artykuł II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Clam-Martinic wtr.

Höfer wtr.

178.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. kwietnia 1917

w sprawie częściowej zmiany i uzupełnienia rozporządzenia z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358, w sprawie odpisań i postępowania przy wymiarze podatków bezpośrednich oraz ściągania opłat w obszarach dotkniętych wojną.

Podane poniżej przepisy rozporządzenia z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358

w sprawie odpisań i postępowania przy wymiarze podatków bezpośrednich, oraz ściągania opłat w obszarach, dotkniętych wojną, zmienia się i uzupełnia w sposób następujący:

Część pierwsza.

Postanowienia ogólne.

Do § 3.

Ustęp 2. opiewać będzie:

„Obwieszczenie winna wydać we właściwym czasie w poszczególnych gminach krajowa władza skarbowa, skoro właściwe władze skarbowe i urzędy podjęły na nowo swe czynności.“

Do § 4.

§ 4. opiewać będzie:

„Za wydarzenia wojenne należy w myśl §§ 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, uważać tylko te, które miały miejsce po dniu 28. lipca 1914.“

Postanowienia drugiej części tego rozporządzenia, o ile dotyczą one uproszczeń postępowania przy odpisach podatku i w szczegółach nie zawierają niczego odmiennego, mają jednorazowe zastosowanie przy postępowaniu, wdrożonem przez przewidziane w § 3. obwieszczenie. Postępowanie to ma zastosowanie także do wymienionych w tem rozporządzeniu przy poszczególnych rodzajach podatku innego rodzaju roszczeniach o odpisanie, niż z powodu szkód wojennych (§§ 1. i 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254), jeśli uzasadnione przed chwilą obwieszczenia (§ 3.), nie zostały jeszcze załatwione i da się je jeszcze stwierdzić; zaniebdanie unormowanych w obowiązujących przepisach zwyczajnych terminów nie stoi na przeszkodzie wystąpieniu z temi roszczeniami, o ile tylko terminy w Galicyi, na Bukowinie, w powiecie politycznym Pola i w powiecie politycznym Cattaro nie upłynęły już w dniu 1. sierpnia 1914, a na innym dotkniętym wojną obszarze w dniu 1. maja 1915.

Jeśli okoliczności, uzasadniające podjęcie tego uproszczonego postępowania (zajęcie przez nieprzyjaciela, ewakuacja itd.) zaszły ponownie, to można po raz wtóry podjąć postępowanie zapomocą drugiego obwieszczenia. Na jaki przeciąg czasu rozciąga się to drugie postępowanie, ma co do terminu początkowego postanowić krajowa władza

skarbową i ogłosić to w obwieszczeniu. Przy tem powtórzeniu postępowania można w miarę zmienionych stosunków także gminy, zaliczone przy poprzednim postępowaniu do grupy A, przenieść do grupy B i odwrotnie.

Osoby wojskowe i osoby z niemi na równi uważane (rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 15. września 1914, Dz. u. p. Nr. 246), przy których przeszkoda w zgłoszeniu ich roszczeń nie odpadła już w ustanowionych w obwieszczeniu krajowych władz skarbowych terminach i których roszczeń w postępowaniu uproszczonem się nie uwzględnia, są uprawnione do zgłoszenia tych roszczeń w ciągu terminów przedłużonych rozporządzeniem z dnia 15. września 1914, Dz. u. p. Nr. 246, a w każdym razie w ciągu 8 tygodni po ustaniu przeszkody. To ostatnie postanowienie odnosi się także do innych osób, które w sposób wiarygodny wykażą, że z powodu ich niezawinionej nieobecności uwzględnienie ich roszczeń o odpisanie podatków w postępowaniu uproszczonem nie miało miejsca.

Przewidziane w §§ 35., 38. i 44. zmiany we właściwości odnoszą się do zgłoszeń, które zostały wniesione w uproszczonem lub zwyczajnem postępowaniu przed dniem 31. grudnia tego roku, który nastąpi po zawarciu pokoju.

Przeprowadzenie odpisań w związku z przypisaniem (część II. tego rozporządzenia) może nastąpić tylko wówczas, jeżeli przypisy i odpisy odnoszą się do podatków tego samego roku, w razie przeciwnym należy je przeprowadzać niezależnie od siebie.

Zastosowanie uproszczonego postępowania dla przypisów podatkowych część III. jest ograniczone do wymiarów podatku, które mają nastąpić w roku 1915 i w latach następnych aż do tego roku włącznie, który nastąpi po zawarciu pokoju.

Moc obowiązująca części IV. gaśnie z dniem 31. grudnia tego roku, który nastąpi po zawarciu pokoju.“

Po § 4. dodaje się §§ 4. a i 4. b:

„Czasokresy.

§ 4. a.

Krajowa władza skarbową jest upoważniona czasokresy, unormowane w podanych poniżej postanowieniach i w innych przepisach o podatkach bezpośrednich, z powodów na uwzględnienie zasługujących na prośbę poszczególnych podatników odpowiednio przedłużyć i darować skutki przekro-

czenia czasokresów. Władza ta może również czasokresy unormowane w podanych poniżej postanowieniach, z wyjątkiem terminów dla środków prawnych, przedłużyć z urzędu lub na prośbę dla pewnych grup podatników albo dla podatników w pewnych oznaczonych częściach obszarów.

Dodatki na rzecz korporacji autonomicznych.

§ 4. b.

Odpisania przy podatkach bezpośrednich, przedsiębrane na zasadzie unormowanego tem rozporządzeniem postępowania, powodują w postępowaniu prawnem stosownie do § 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, zmniejszenie przypisu podatkowego, a więc pociągają także za sobą stosunkowe zmniejszenie dodatków.“

Część druga.

Napis części drugiej opiewać będzie:

„Odpisy podatków.

A. Podatek budynkowy.

Ulgi przy odpisaniu podatku budynkowego (z powodu nieściągalności czynszu najmu, z powodu próżnostania, nieużywania, niemożności zamieszkania itp.).“

Do § 7.

Ustęp 2. opiewać będzie:

„Pod tymi samymi warunkami należy przyznać odpis podatku bez względu na stan najemcy, jeśli ten ostatni

1. z powodu wydarzeń wojennych popadł w biedę albo

2. opuścił dobrowolnie swe mieszkanie wskutek grożącej lub już dokonanej inwazyi nieprzyjacielskiej i uciekł lub też wskutek opuszczenia miejscowości miał obowiązek opuścić swe pomieszkanie (§ 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 11. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 213). Odpisanie podatku ma nastąpić na czas, w którym najemca znajduje się w biedzie, względnie na ten czas, podczas którego mieszkanie nie było zamieszkałe, a powrotu bądź wskutek niewyjaśnionych stosunków zaniechano lub nań nie zezwolono. Z wymaganem w ustępie 1. zrzeczeniem się czynszu najmu należy w przypadku, przewidzianym w punkcie 2. uważać na równi orzeczenie sądowe, którym wynajmujący został w zastosowaniu §§ 1104. i 1105. p. k. u. c. zniewolony do całkowitego lub częściowego opustu czynszu najmu wobec najemcy. W przypadkach wspomnianych w ustępie 1. i 2.

nie stanowi przeszkody do odpisania podatku ta okoliczność, że najemca pozostawił w najętych ubikacjach urządzenie mieszkania lub urządzenie służące do prowadzenia interesu.“

Do § 9.

Ustęp 2. opiewać będzie:

„Jeśli właściciel domu wskutek grożącego napadu nieprzyjacielskiego uciekł lub musiał na zarządzenie władzy opuścić miejscowość, to dla używanych przez niego samego ubikacyi nie należy odmawiać odpisu podatku z tytułu próżnostania (za czas, podczas którego te ubikacje nie były zamieszkałe, a powrót albo z powodu niewyjaśnionych stosunków został zaniechany lub był niedozwolony) z tego tylko powodu, iż pozostawił on w ubikacjach urządzenie itp., albo iż on te ubikacje pozostawił bezpłatnie innym osobom (naprzykład wojskowym, uchodźcom, bezdomnym, w szczególności także osobom nadzorującym) albo, że ubikacje te były używane bez opłaty przez nieprzyjaciela. Jeśli nastąpiło tego rodzaju bezpłatne pozostawienie innych ubikacyi, a nie służących do własnego użytku, to należy podatek również odpisać pod warunkiem, że żadna strona nie zapłaciła czynszu.“

Do § 10.

W wierszu 12. i 13. ma zamiast „§ 8. tego rozporządzenia“ opiewać „§ 9. tego rozporządzenia,“ a w wierszu 15. i 16. zamiast „§ 7. tego rozporządzenia“ opiewać „§§ 7. i 8. tego rozporządzenia.“

Do § 11.

Ustęp 2. opiewać będzie:

„W gminach miejskich, podlegających w całości podatkowi domowo-czynszowemu, które zostały przez ewakuację lub zajęcie przez nieprzyjaciela czasowo w szczególnym stopniu dotknięte, zarządzają władze skarbowe jeszcze przed wydaniem obwieszczenia (§ 3.) na razie przedewszystkiem odpisanie połowy podatku domowo-czynszowego za czas od pierwszego dnia miesiąca następującego po ewakuacji lub zajęciu aż do końca tego miesiąca, w którym stosunki te przestały istnieć, jako przeciętne odpisanie z powodu nieściągalności czynszu najmu i próżnostania, a przy nieprzypisanym jeszcze podatku czynszowym nieprzypisanie (§ 16.) równej części. To zarządzenie należy ogłosić w obwieszczeniu (§ 3.). Jeżeli ubytek czynszu za czas, na który rozciąga się ogólne odpisanie podatku, przekracza połowę umówionego czynszu najmu albo jeżeli ubytek ten rozciąga się na czas, za który ogólne odpisanie niema

być uskutecznione, natenczas należy wychodzące poza te granice roszczenia, o ile odnoszą się do nieściągalności czynszu najmu, podnieść w postępowaniu zwyczajnem, o ile zaś one opierają się na próżnostaniu, w przepisaniem poniżej uproszczonem postępowaniu. Jeżeli natomiast ubytek czynszowy był mniejszy, aniżeli to odpowiada odpisanej kwocie, mają podatnicy zgłosić tę okoliczność celem sprostowania odpisania (przypisania). Rozumie się samo przez się, że należy również zgłosić wszelkie zapłaty czynszu, uskutecznione dodatkowo za czas odpisania podatku (nie przypisania podatku), które powodują, że odpisano za wysokie kwoty podatkowe albo, że ich w ogólności nie przypisano. Co do pobranych czynszów można przytem przyjąć, że po upływie czasu, miarodajnego dla ogólnego odpisania podatku, zapłacono na ogół czynsz najmu celem wyrównania umówionego przez odnośnego najemcę bieżącego czynszu najmu (zapadłego po upływie wymienionego czasu). Dopiero jeżeli ten czynsz bieżący został w zupełności pokryty, należy przewyższającą go kwotę zarachować jako zapłatę czynszu przez najemcę za czas, za który podatek odpisano. Czasokres do uskuteczniania przewidzianych w tym ustępie doniesień ustanawia się na trzy miesiące. O ile krajowa władza skarbowa czego innego nie postanowi (§ 4. a), rozpoczyna ten czasokres co do podlegających doniesieniu opłat czynszu, uskuteczniionych już do dnia ogłoszenia obwieszczenia (§ 3.), bieżąc od tego terminu, zaś co do wszelkich innych opłat czynszu od chwili uiszczenia każdej podlegającej doniesieniu opłaty częściowej.“

Do § 21.

§ 21., ustęp 1. opiewać będzie:

„Podane poniżej postanowienia mają zastosowanie przy uszkodzeniach przez wojnę (§ 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, § 20. tego rozporządzenia) i przy szkodach żywiołowych w myśl § 2. ustawy o szkodach żywiołowych z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118, w brzmieniu ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 1 ex 1903, przy czem jednakowoż nie potrzeba odróżniać szkód według § 2. punkt 1. i 2., ustawy o szkodach żywiołowych, i w myśl artykułu I., § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 124, następnie w przypadkach kilkoletniego braku przychodu po myśli § 6., ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83.“

Do § 22.

Ustęp 2. opiewać będzie:

„Na odpisanie zezwala się w dziesiątych podatku rocznego, który na tę całą posiadłość przypada.

Ustalenie szkody ma nastąpić w ten sposób, że zniszczoną lub odpadłą część łącznego dochodu naturalnego ustala się przez oszacowanie w procentach. Stopę procentową należy zaokrąglić od dziesięciu do dziesięciu ku górze. Uszkodzenia, wynoszące mniej, niż dziesiątą część łącznego dochodu naturalnego, przyjmuje się za jedną dziesiątą; pozostają one jednak nieuwzględnione, jeśli według oceny władzy przedstawiają się w stosunku do uszkodzonego ciała gospodarczego jako całkiem nieznaczne ukrócenie.“

Do § 29.

Paragraf ten opiewać będzie:

„Postanowienia §§ 30. do 32. mają zastosowanie przy uszkodzeniach przez wojnę (§ 28.) i przy szkodach żywiołowych według § 8. ustawy z dnia 12. lipca 1896, Dz. u. p. Nr. 118, względnie według rozporządzenia cesarskiego z dnia 16. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 124.“

Do § 30.

Zdanie pierwsze opiewać będzie:

„Przy obliczaniu szkód należy uwzględnić kwotę pieniężną, którą poszkodowany otrzymał za uszkodzony las.“

Do § 31.

Pierwsze zdanie ustępu 4. opiewać będzie:

„Do stwierdzenia szkody i odpisania podatków mają odpowiednie zastosowanie postanowienia, obowiązujące dla odpisania podatku przy szkodach żywiołowych.“

Do § 32.

Po § 32. należy dodać następujące §§ 32. a do f:

„Postanowienia wyjątkowe w sprawie badania roszczeń o odpisanie podatków realnych.

§ 32. a.

Jeżeli w gminach grupy A nie można się spodziewać, że przewidziane w §§ 11., 23., 26. i 32. współdziałanie naczelnika gminy przy stwierdzeniu uszkodzonych przedmiotów dostarczy niezawodnych podstaw dla postępowania albo do jego ukończenia w odpowiednim czasie, może krajowa władza skarbowa za zezwoleniem Ministerstwa skarbu upoważnić władzę podatkową I. instancyi do zarządzenia zbadania roszczeń o odpisanie

podatku za pośrednictwem nadającej się do tego osoby (urzędnika władzy podatkowej I. instancyi lub urzędu podatkowego, organu straży skarbowej, proboszcza, nauczyciela itd.). Ten badający komisarz ma przeprowadzić swą czynność urzędową w razie potrzeby w odnośnej gminie za przybraniem dwóch godnych zaufania osób z odnośnej gminy, z których jedna powinna ile możności należeć do zwierzchności gminnej.

Badający komisarz ma te roszczenia o odpisanie podatku budynkowego, które według własnej wiedzy wymienionych powyżej osób albo na podstawie przeprowadzonego w inny sposób stwierdzenia są uzasadnione, wciągnąć do tabeli odpisań (formularz I) w drodze kopiowania w podwójnym wygotowaniu i przedłożyć ją władzy podatkowej I. instancyi.

Roszczenia o odpisanie podatku gruntowego, o uwolnienie od podatku z powodu braku przychodu przez lat kilka i o odroczenie zapłaty podatku z powodu uszkodzenia parceli lasowej należy wciągnąć do formularzy II, IV, względnie VI; formularze te należy wypełnić w rubrykach 1 do 6 i przedłożyć następnie władzy skarbowej. Badającemu komisarzowi można jednakowoż poruczyć także równoczesne zbadanie szkody w procentach (rubryka 7 formularza II), następnie przy stwierdzeniu przypadków kilkoletniego braku przychodu zbadanie wymiaru uszkodzonej powierzchni (rubryka 8, formularza IV) oraz zbadanie, przez jaki czas trwał brak przychodu (rubryka 10, formularza IV).

O wyniku dochodzeń, przeprowadzonych według postanowień poprzedzających ustępów, rozstrzyga władza podatkowa I. instancyi bezpośrednio bez poprzedniego wykładania tabel w gminie. Jeżeli przypadek kilkoletniego braku przychodu w danej gminie nie został przyjęty, ma władza podatkowa I. instancyi to negatywne rozstrzygnięcie zamieścić w rozstrzygnięciu o odpisanu podatku gruntowego celem umożliwienia wniesienia zarzutów. Zresztą mają zastosowanie postanowienia §§ 15. do 19., 23., 26. i 32.

Powyższe postanowienia można zastosować wyjątkowo także do gmin grupy B z ograniczeniem do roszczeń, podniesionych przez poszkodowanych.

Sumaryczne postępowanie przy odpisanu podatków realnych.

§ 32. b.

W gminach grupy A, w których niema żadnych miejscowości podlegających w całości podatkowi domowo czynszowemu, może krajowa władza skarbowa za zezwoleniem Ministerstwa skarbu celem uproszczonego przeprowadzenia odpisanu podatku budynkowego i odpisanu lub odroczenia zapłaty podatku gruntowego jakoteż celem

uproszczonego przeprowadzenia uwolnienia od podatku gruntowego zarządzić zamiast postępowania unormowanego w §§ 11. do 32., postępowanie sumaryczne wówczas, jeżeli przeprowadzenie postępowania w poprzednich paragrafach unormowanego natrafia na znaczne trudności i jeżeli uszkodzenie, którem dotknięte zostały całe gminy, części gmin lub grupy przedmiotów, pominiawszy pewne wyjątki przy poszczególnych przedmiotach lub grupach takich przedmiotów, jest całkowite albo przynajmniej według swego rozmiaru pod względem istotnym tak dalece do siebie podobne, że odpisanie podatku domowo-klasowego albo podatku gruntowego albo też obu rodzajów tych podatków odnośnie do wszystkich przedmiotów albo przynajmniej całych grup takich przedmiotów w jednakowym wymiarze jest usprawiedliwione. Sumaryczne postępowanie co do odpisanu podatku budynkowego i co do odpisanu i odroczenia zapłaty (§ 32.) podatku gruntowego ma ustanowiony przez władzę podatkową I. instancyi komisarz badający przeprowadzić ile możności równocześnie. Do wyboru badającego komisarza, miejsca jego urzędowania tudzież do przybierania zaufanych osób mają zastosowanie postanowienia § 32. a, ustęp 1.

§ 32. c.

Odpisanie podatku budynkowego.

Komisarz badający ma w sporządzonych przez kopiowanie dwóch egzemplarzach tabeli odpisań formularz I wpisać przedewszystkiem te budynki, co do których podatek domowo-czynszowy już został wymierzony albo ma być jeszcze wymierzony, o ile co do tych budynków według wiedzy obecnych lub na podstawie w inny sposób przeprowadzonego stwierdzenia zaszło aż do dnia ogłoszenia obwieszczenia (§ 3.) jakieś zdarzenie (§ 10.), uzasadniające odpisanie podatku. Przy każdym przedmiocie należy wpisać zarówno okoliczność, uzasadniającą odpisanie, jak i czas trwania rozstrzygających dla odpisanu okoliczności.

Z budynków, podlegających podatkowi domowo-klasowemu, należy z podaniem w procentach rozmiaru (czasu trwania) i stopnia uszkodzenia (częściowego zburzenia, nieużywania, niemożności zamieszkania) wciągnąć tylko te domy do tabeli, przy których jest uzasadnione roszczenie o odpisanie podatku w stosunku procentowym, przewyższającym przeciętny wymiar w odnośnej gminie albo w części gminy albo pozostającym w tyle za tym wymiarem.

Co do wszystkich innych domów należy podać i uzasadnić tylko równy dla wszystkich procent uszkodzenia.

Oba egzemplarze tabeli odpisań należy przedłożyć władzy podatkowej I. instancyi. Władza ta ma ile możności przy współdziałaniu zastępcy

politycznej władzy powiatowej i autonomicznej reprezentacji powiatowej, gdzie ta ostatnia istnieje, tabelę zbadać i wciągnąć do niej swe rozstrzygnięcie. Przytem mają zastosowanie postanowienia §§ 15., 16. i 18. z tą zmianą, że co do budynków, podlegających podatkowi domowo-klasowemu należy zamieścić w rozstrzygnięciu tylko stopę procentową odpisaną.

Jeden egzemplarz tabeli przesyła się urzędowi podatkowemu do wykonania, drugi urzędowi gminnemu celem zawiadomienia kontrybuentów. O wysokości kwoty odpisanej z podatku domowo-klasowego zawiadomi się poszczególnych kontrybuentów przy najbliższym płaceniu podatku i uwidoczni się w ich książeczkach podatkowych.

§ 32. d.

Odpisanie podatku gruntowego, odroczenie zapłaty podatku przy parcelach lasowych.

Komisarz badający ma ile możności przy użyciu arkuszy posiadłości gruntowych i szkiców inzynkacyjnych obliczyć w przybliżeniu stopę procentową, w jakiej nastąpiło przeciętne umniejszenie przychodu w całej gminie lub w poszczególnych częściach gminy, oraz stwierdzić, czy i którzy posiadacze gruntów ponieśli mniejszą albo wyjątkowo wysoką szkodę. Wynik będzie stwierdzony protokolarnie, przyczem w razie niejednakowego uszkodzenia poszczególnych części gminy albo różnych grup przedmiotów należy w odpowiedni sposób wyraźnie oznaczyć różne stopy procentowe i przedmioty, do których one mają zastosowanie, zaś posiadacze gruntowych, którzy w porównaniu z przeciętną stopą procentową ponieśli mniejszą lub większą szkodę, wymienić z podaniem imion i nazwisk i numerów ich arkuszy posiadłości gruntowych. Protokoły należy przedłożyć władzy podatkowej I. instancyi, która bada je w sposób określony w § 32. c, ustęp 3., ustala kwoty podatku, które mają być odpisane i zawiadamia o swem rozstrzygnięciu urząd podatkowy celem wykonania a gminę celem zawiadomienia kontrybuentów. Wysokość odpisanej kwoty podatkowej poda się do wiadomości poszczególnym kontrybuentom przy najbliższym płaceniu podatku i uwidoczni się w ich książeczkach podatkowych.

W taki sam sposób należy zbadać, czy istnieją warunki dla odroczenia zapłaty podatku od parceli lasowych (§ 32.), i stwierdzić wynik w osobnym protokole. Tymczasowe zbadanie, rozstrzygnięcie i zawiadomienie stron odbywa się w sposób, podany w ustępie 1.

§ 32. e.

Przewidziane w §§ 32. c i d zawiadomienie kontrybuentów przez gminę o rozstrzygnięciu

władzy podatkowej odbywa się przez publiczne wyłożenie przez dni trzydzieści na ogólnie dostępnym miejscu i przez publiczne obwieszczenie dokonanego wyłożenia. Przeciw rozstrzygnięciom mogą kontrybuenti, którzy czują się pokrzywdzeni z powodu nieuwzględnienia albo za niskiego uwzględnienia, w ciągu dni 30 po upływie okresu czasu, przepisanego dla trwania wyłożenia rozstrzygnięcia, wnieść zarzuty do władzy podatkowej I. instancyi, która o nich rozstrzyga ostatecznie.

§ 32. f.

Uwolnienie od podatku gruntowego.

Przy sposobności postępowania, przewidzianego w § 32. d, ma komisarz badający zbadać, czy w dotyczącej gminie zdarzyły się przypadki kilkuletniego braku przychodu. Postanowienia § 32. a, ustęp 3. i 4. mają zastosowanie.

Do § 44.

W pierwszym zdaniu mają odpaść słowa „w roku 1915 i 1916“.

Część trzecia.

Postępowanie przy wymierzaniu.

Do § 54.

Jako ustęp drugi dodaje się:

„Powyższe postanowienia mają analogiczne zastosowanie także przy wymiarze nieskontyngentowanego powszechnego podatku zarobkowego w tych okręgach wymiaru, w których stosownie do § 2. rozporządzenia cesarskiego z dnia 2. lipca 1916, Dz. u. p. Nr. 210, i § 1., ustęp 3., rozporządzenia cesarskiego z dnia 7. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 109, należy zaniechać skontyngentowanego wymiaru za rok 1916. lub 1917., względnie przeprowadzenia repartycji za rok 1915.“

Część czwarta.

Ściąganie podatków i egzekucya.

Do § 55.

Jako ustęp drugi wstawia się:

„Upoważnia się krajową władzę skarbową do tego, aby po podjęciu na nowo ogólnej egzekucyi podatkowej, wstrzymanej na podstawie przepisu ustępu 1., zezwoliła ogólnem zarządzeniem całym grupom dłużników podatkowych na ratalną

splątę zaległości w podatkach bezpośrednich. Umarzanie zaległości, spowodowane ogólnym zezwoleniem na spłaty ratalne, nie może jednak trwać dłużej niż rok, licząc od chwili podjęcia na nowo egzekucji podatkowej. Takiego ogólnego zarządzenia nie wolno rozciągać na uprzywilejowane zaległości podatkowe wówczas, jeżeli w ciągu czasokresu umarzania nastąpiłoby zgaśnięcie prawa pierwszeństwa.“

Do § 57.

Jako ustęp 2. dodaje się:

„Jeżeli krajowa władza skarbowa uczyni użytek z udzielonego w § 55., ustęp 2., upoważnienia, natenczas może ona wypowiedzieć także ogólne zwolnienie od płacenia odsetek zwłoki od odroczonego co do zapłaty podatków bezpośrednich, a to w razie przestrzegania ustanowionych terminów płacenia rat.“

Do § 58.

§ 58. opiewać będzie:

„Zaległości w podatkach bezpośrednich, następnie w należnościach stemplowych i bezpośrednich można odpisać, jeżeli ich ściągnięcie groziłoby utrzymaniu stanu wyżywienia i zdolności podatkowej dłużnika albo też z uwagi na gospodarcze stosunki dłużnika byłoby dla niego szczególnie uciążliwe.“

Prośby takie rozstrzyga krajowa władza skarbowa po starannem zbadaniu okoliczności faktycznych, jeżeli kwota odpisania nie przekracza 2000 K, przy wyższych kwotach Ministerstwo skarbu.“

Spitzmüller wr.

179.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 23. kwietnia 1917,

w sprawie wyjątkowych postanowień o należnościach prawnych z powodu wytworzonych przez wojnę szczególnych stosunków.

I. Postanowienia wyjątkowe dla dotkniętych wojną obszarów.

A. Równoważnik należności.

§ 1.

Jeżeli rozstrzygnięciami władzy podatkowej w rodzaju oznaczonym w § 2. niniejszego rozpo-

ządzenia zostanie udzielone zezwolenie na całkowite lub częściowe odpisanie podatków gruntowych lub budynkowych albo uwolnienie od podatku co do pewnej rzeczy nieruchomości, leżącej w dotkniętych wojną obszarach (§ 1. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358; rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 27. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 84, i z dnia 17. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 188), natenczas mają władze wymiaru należności na zasadzie uwagi 2. do pozycyi taryfy 106 ustawy o należnościach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, zarządzić z urzędu odpisanie (zniżenie) równoważnika należności za VII. dziesięciolecie albo uwolnienie od tej opłaty.

§ 2.

Roszczenie o odpisanie (zniżenie) równoważnika należności albo o uwolnienie od tej opłaty będzie uzasadnione wówczas, jeżeli władza podatkowa w dotkniętych wojną obszarach zezwoliła z powodu wydarzeń wojennych na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 30. sierpnia 1915, Dz. u. p. Nr. 254, i rozporządzeń Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358, i z dnia 23. kwietnia 1917, Dz. u. p. Nr. 178, albo na zasadzie dawniejszych przepisów na całkowite lub częściowe odpisanie albo na zaniechanie przypisania podatku gruntowego lub budynkowego.

§ 3.

Jeżeli w jakiejś gminie podatkowej podlegającej w całości podatkowi domowo-czynszowemu, zostało zarządzone na razie ogólne odpisanie połowy podatku domowo-czynszowego po myśli § 11. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358, w brzmieniu zmienionem rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 23. kwietnia 1917, Dz. u. p. Nr. 178, natenczas nastąpi odpisanie (zniżenie) równoważnika należności dopiero po stwierdzeniu istotnego ubytku czynszowego.

§ 4.

(1) Na odpisanie (zniżenie) równoważnika należności albo na uwolnienie od jego opłaty należy (z ograniczeniem do VII. dziesięciolecia) zezwolić na czas trwania nieściągnięcia lub zniżenia podatku, a mianowicie — o ile chodzi o zniżenie równoważnika należności — z reguły w ten sposób, aby zniżony równoważnik należności pozostawał do pełnej opłaty w takim stosunku, jak zniżony podatek do pełnego podatku; przy obliczaniu tego stosunku są stanowczemi daty, zawarte w dotyczącem rozstrzygnięciu (stwierdzeniu)

władzy podatkowej co do odpisania podatku albo uwolnienia od podatku.

(2) Jeżeli uszkodzony budynek zostanie odrestaurowany albo na miejsce zburzonego wybudowany nowy, natenczas począwszy od chwili nastania z powrotem obowiązku do opłaty pełnego podatku budynkowego należy przypisać z powrotem także tę kwotę częściową wymierzonego pierwotnie równoważnika należyci, jaka przypada na pozostały jeszcze przeciąg czasu; jeżeli jednak podatek budynkowy zostanie przypisany w mniejszym wymiarze od pierwotnego, to należy okoliczność tę uwzględnić także przy wymiarze tej kwoty częściowej ekwiwalentu należyci.

§ 5.

Jeżeli zapłata podatku budynkowego i gruntowego, należącego się od nieruchomości podlegającej równoważnikowi należyci, zostanie odroczone z powodu wydarzeń wojennych po myśli §§ 8., 32., 32. *a* do *f* lub 55., ustęp 3., rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 30. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 358, w brzmieniu zmienionem rozporządzeniem Ministerstwa skarbu z dnia 23. kwietnia 1917, Dz. u. p. Nr. 178, natenczas za ten sam przeciąg czasu i w tym samym stosunku należy zapłatę wymierzonego równoważnika należyci z urzędu odroczyć albo zacząć z wymiarem tego równoważnika.

B. Szacowanie rzeczy nieruchomych w celu wymiaru należyci.

§ 6.

(1) Jeżeli przedmiotem przeniesienia majątku jest rzecz nieruchoma, położona w dotkniętych wojną obszarach (§ 1.) i przed nastaniem obowiązku opłaty należyci doznała wskutek wydarzeń wojennych zmniejszenia wartości, natenczas przy ustalaniu podstawy wymiaru należyci przenośnej jest po myśli § 50., ustęp przedostatni ustawy o należyciach z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, bez znaczenia wartość podatkowa, jeżeli podstawą wymiaru podatku był stan, jaki istniał przed wydarzeniami wojennymi.

(2) W tych przypadkach można także na zasadzie § 50. (ustęp przedostatni, zdanie ostatnie) i § 54. ustawy o należyciach w drodze układu zawartego z obowiązującym do opłaty należyci zejść poniżej miernika wartości, oznaczonego w § 50., l. 2, lit. *a* i *b*, ustawy należyciowej, w takim razie, jeżeli ostatnie oszacowanie sądowe lub ostatni kontrakt kupna miały miejsce przed zmniejszeniem się wartości, spowodowanem wydarzeniami wojennymi.

(3) W każdym razie nie wolno jednak, nie uwłaczając postanowieniom § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1853, Dz. u. p. Nr. 53, zejść przy ustalaniu podstawy wymiaru dla kontraktów kupna poniżej ceny kupna wraz ze świadczeniami ubocznymi (§ 50., ustęp 1., l. 1, ustawy należyciowej), zaś dla wszelkich innych przeniesień poniżej tych podstaw wartości, oznaczonych w § 50., ustęp 1., l. 2, lit. *a* i *b*, ustawy należyciowej, które zostały ustalone według stosunków w chwili następującej po zmniejszeniu się wartości.

§ 7.

Jeżeli po nastaniu obowiązku opłaty należyci nastąpiło wskutek wydarzeń wojennych znaczne umniejszenie wartości rzeczy nieruchomej a należyci, która od przeniesienia ma być uiszczona, w dniu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia nie została jeszcze zapłacona, natenczas można w razie istnienia okoliczności na szczególne uwzględnienie zasługujących na zasadzie § 50. (ustęp przedostatni, zdanie ostatnie) i § 54. ustawy należyciowej uwzględnić to zmniejszenie się wartości w drodze układu zawartego z obowiązującym do opłaty należyci i przyjąć wartość nieruchomości w celu wymiaru należyci w niższej kwocie od tej, jaka wynika według § 50. ustawy należyciowej. Zarządzenie to ma zastosowanie tylko do przeniesienia, które miało miejsce bezpośrednio przed zmniejszeniem się wartości i to tylko wówczas, jeżeli przeniesienie to odbyło się po dniu 30. czerwca 1913.

§ 8.

(1) Ulgi przewidziane w §§ 6. i 7. niniejszego rozporządzenia będą przyznawane z reguły tylko na wniosek obowiązującego do opłaty należyci. Przyznanie tych ulg jest dopuszczalne tylko wówczas, jeżeli wniosek postawiony został we właściwej władzy wymiaru należyci w ciągu jednego roku po zapadłości należyci; co do tych należyci, które zapadły przed dniem 1. stycznia 1917, należy wnioski takie uwzględnić, o ile prośbę wniesiono do dnia 31. grudnia 1917.

(2) Władze wymiaru należyci mają jednak ulgi te zastosować z urzędu przy sposobności wymiarów należyci, przedsiębranych po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia, następnie przy sposobności badania w sprawie nastania zapadłości należyci odroczonej co do zapłaty na podstawie ustawy, a to o tyle, o ile zmniejszenie się wartości jest notoryczne i doszło w ogólności do wiadomości organów wymiaru.

C. Odsetki odszkodowania z powodu spóźnionego dostarczenia wykazu spadkowego.**§ 9.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, zarządza się, że przy zastosowaniu postanowień § 11. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74 i § 29., ustęp 3. rozporządzenia cesarskiego z dnia 15. września 1915, Dz. u. p. Nr. 278, nie należy wliczać okresu czasu od dnia 1. sierpnia 1914 albo, jeżeli przewidziany tam dwunasto- lub sześciomiesięczny termin zaczął biec dopiero po dniu 1. sierpnia 1914, okresu czasu od dnia rozpoczęcia się biegu tego czasokresu aż do zakończenia się obecnego stanu wojennego, do dwunasto- lub sześciomiesięcznego terminu wówczas, jeżeli sąd spadkowy ma swą siedzibę w dotkniętych przez wojnę obszarach.

II. Ogólne ułatwienia należytościowe przez wstrzymanie terminów.**A. Przeniesienie nowych budowli i przebudów.****§ 10.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, zarządza się, że przy zastosowaniu postanowień § 3. ustawy z dnia 18. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 74, nie należy wliczać okresu czasu od dnia 1. sierpnia 1914 albo, jeżeli poprzedzające ostatnie przeniesienie parceli budowlanej nastąpiło po dniu 1. sierpnia 1914, okresu czasu od dnia tego przeniesienia aż do zakończenia się obecnego stanu wojennego do cztero- lub sześcioletniego terminu, przewidzianego w powołanym powyżej § 3.

B. Konwertowanie dłużnych należytości pieniężnych.**§ 11.**

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 29. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 227, zarządza się, że przy zastosowaniu § 8. ustawy z dnia 22. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 49, nie należy wliczać okresu czasu od dnia 1. sierpnia 1914 albo, jeżeli skrypt dłużny na nową pożyczkę został wystawiony po dniu 1. sierpnia 1914, od dnia wystawienia tego skryptu dłużnego aż do zakończenia się obecnego stanu wojennego, do jednorocznego okresu czasu, przewidzianego w powołanym powyżej § 8.

III. Postanowienia wspólne.**§ 12.**

Dzień, w którym ze względu na zastosowanie niniejszego rozporządzenia należy uważać

obecny stan wojenny za zakończony, będzie ogłoszony zapomocą obwieszczenia Ministerstwa skarbu.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Spitzmüller wtr.

180.

Rozporządzenie Ministra handlu w porozumieniu z Ministrem spraw wewnętrznych z dnia 25. kwietnia 1917,

którem uzupełnia się rozporządzenie z dnia 30. marca 1899, Dz. u. p. Nr. 64, dotyczące się urzędzenia handlu piwem butelkowym.

Uzupełniając rozporządzenie Ministerstw handlu i spraw wewnętrznych z dnia 30. marca 1899, Dz. u. p. Nr. 64, dotyczące się urzędzenia handlu piwem butelkowym, dodaje się do § 10. tego rozporządzenia w brzmieniu, uzupełnionem rozporządzeniem z dnia 16. lipca 1900, Dz. u. p. Nr. 129, następujące postanowienia jako ustęp 3.:

„Polityczna władza krajowa może poszczególnym przedsiębiorstwom, uprawnionym do napełniania piwa do flaszek, zezwolić aż do odwołania na używanie w czasie trwania niezaprzeczonego braku korków, zamiast przepisanego w § 8., innego odpowiedniego zamknięcia, któreby było pod względem zdrowotnym bez zarzutu, a to po zaopatrzeniu tego zamknięcia imieniem i nazwiskiem względnie firmą napełniacza. Flaszki zamknięte w sposób, odpowiadający udzielonemu zezwoleniu, uważa się przy sprzedaży piwa flaszkowego (§ 6.) za flaszki zamknięte w sposób przepisany.“

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Handel wtr.

Urban wtr.

181.

Obwieszczenie Ministra handlu z dnia 26. kwietnia 1917,

w sprawie przerabiania parafiny.

Na zasadzie § 4., ustęp drugi, rozporządzenia ministeryjnego z dnia 20. września 1916,

Dz. u. p. Nr. 323, o uregulowaniu obrotu olejem skalnym (ropą), uzyskiwanymi z niego produktami (produktami olejów mineralnych), dziegiem i produktami dziegiowymi, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przerabiać parafinę i łuszczyki parafinowe wszelkiego rodzaju w przedsiębiorstwach, przeznaczonych do uzyskiwania tych produktów olejów mineralnych, wolno tylko na podstawie osobnego zezwolenia Ministra handlu.

Zezwolenie to będzie udzielone z urzędu.

§ 2.

Do przedsiębiorstw, będących w zarządzie państwowym lub utrzymywanych w ruchu przez zarząd wojskowy, mają zastosowanie osobne przepisy.

§ 3.

Przekroczenia niniejszego obwieszczenia i wydanych na jego podstawie zarządzeń podpadają pod przepisy karné powołanego na wstępie rozporządzenia ministeryalnego.

§ 4.

Zarządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej w dniu 1. maja 1917.

Urban wlr.

182.

Obwieszczenie Ministra robót publicznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 26. kwietnia 1917,

dotyczące niektórych nowych tytułów urzędowych w państwowych gałęziach służby technicznej.

Jego c. i k. Apostolska Mość raczył najmiłościwiej z powodu wydania rozporządzenia cesarskiego z dnia 14. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 130, ustalającego uprawnienie do używania zawodowego tytułu „inżyniera“, ustanowić Najwyższem postanowieniem z dnia 23. kwietnia 1917 — z mocą obowiązującą od dnia 1. maja 1917 — w miejsce niektórych tytułów urzędowych, istniejących w państwowych gałęziach służby technicznej a wymienionych w przedziałce 5. podanego poniżej przeglądu, nowe tytuły urzędowe, uwidocznione w przedziałce 6. tego przeglądu.

Clam-Martinić wlr.

Forster wlr.

Hussarek wlr.

Trnka wlr.

Spitzmüller wlr.

Handel wlr.

Urban wlr.

1	2	3	4	5	6
Nr. pozycji	Dział	Gałąź służby	Klasa rangi	Dotychczasowy	Nowy
				tytuł urzędowy	
1	Ministerstwo robót publicznych	Państwowa służba budownicza (techniczno-maszynowa) w centrali i w krajach	VIII.	Starszy inżynier .	Starszy komisarz budownictwa (budowy maszyn.)
			IX.	Inżynier	Komisarz budownictwa (budowy maszyn.)
			X.	Adjunkt budownictwa	Adjunkt budownictwa (budowy maszyn.)
				Praktykant budownictwa	Praktykant budownictwa (budowy maszyn.)
2		Techniczny urząd doświadczalny (służba budownicza, maszynowa, techniczno-chemiczna itd.)	VIII.	Starszy inżynier .	Starszy komisarz.
			IX.	Inżynier	Komisarz.
			X.	Adjunkt budownictwa	Komisarz-adjunkt.
3	Ministerstwo kolei żelaznych	Techniczna służba w centrali			
4	Ministerstwo handlu	Techniczno-przemysłowa (techniczno-maszynowa) służba w centrali	VIII.	Starszy inżynier .	Starszy komisarz budownictwa (budowy maszyn.)
			IX.	Inżynier	Komisarz budownictwa (budowy maszyn.)
5	Ministerstwo rolnictwa	Techniczna służba melioracyjna w centrali			
6		Techniczna służba przy operacjach agrarnych	VIII.	Starszy inżynier agrarny	Starszy komisarz budownictwa dla operacji agrarnych.
			IX.	Inżynier agrarny I. klasy	Komisarz budownictwa dla operacji agrarnych I. klasy.
			X.	Inżynier agrarny II. klasy	Komisarz budownictwa dla operacji agrarnych II. klasy.
7	Ministerstwo skarbu	Techniczna (techniczno-maszynowa) służba w drukarni nadwornej i państwowej	VIII.	Starszy inżynier .	} Starszy komisarz budownictwa (budowy maszyn.)
			VIII.	Starszy inżynier budowy maszyn	
			IX.	Inżynier budowy maszyn	Komisarz budowy maszyn.
			X.	Inżynier adjunkt budowy maszyn	Adjunkt budowy maszyn.
8		Techniczna (techniczno-maszynowa) służba przy zarządzie tytoniowym	VIII.	Starszy inżynier .	Starszy komisarz budownictwa (budowy maszyn.)
			IX.	Inżynier	Komisarz budownictwa (budowy maszyn.)
			X.	Inżynier adjunkt	Adjunkt budownictwa (budowy maszyn.)

